

Temps Ordinari - Tretzè diumenge

[Sv 1,13-15; 2,23-24](#)

[2 Co 8,7.9.13-15](#)

[Mc 5,21-43](#)

"Filla, la teva fe t'ha salvat... Vés-te'n en pau." Ho hem escoltat a la primer lectura: "*Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida...*" I a l'Evangeli constatem la veritat d'aquesta afirmació: En presència de Jesús, una dona malalta recupera la salut; i una noia que era morta retroba la vida. Comentaré especialment l'episodi de la dona malalta. 1. Fixem-nos en la situació de la dona: pateix una malaltia que, tard o d'hora, la durà a la mort ja que perd sang des de fa molt de temps (perdre sang és perdre vida...). I la dona experimenta com se li escapen les forces, el bon ànim... A més, perdre sang sense poder evitar-ho era una malaltia que -en el món antic- portava a una gran exclusió social: la dona que la patia era considerada "impura" legalment: havia de viure aïllada i apartada de la societat, de la família, de les amistats... De fet, la dona de l'evangeli anirà tota sola a trobar Jesús... Al text evangèlic se'ns diu també que "*s'havia gastat tot el que tenia*" en metges i medicines, i no havia millorat gens. La dona es troba, doncs, abocada a la pobresa econòmica, sola i desamparada: no té res, no té ningú, no té forces... Tanmateix li queda una esperança: "havia sentit parlar de Jesús", de les seves curacions i de les seves paraules. Però no li és fàcil apropar-se a Jesús i exposar-li la seva situació: segurament no li deixaran fer-ho i la trauran de mala manera... 2. Fixem-nos en la seva decisió: acostar-se d'amagat a Jesús i tocar-li el mantell. En el cap de la dona hi ha un pensament: "*Encara que li toqui només la roba que porta, ja em posaré bona*". I es decideix a fer-ho, malgrat la seva feblesa, la seva solitud..., i malgrat els costums i tabús de la seva societat. La teòloga Elisabeth Moltmann-Wendel comenta en un article que aquest és el veritable miracle de la narració evangèlica: que aquella dona afeblida i sola hagi estat capaç d'una fe i d'una confiança tan grans i tan oposades a les altres experiències que està vivint. Coneixem el resultat de la decisió de la dona: "*A l'instant se li estroncà l'hemorràgia i sentí que el mal havia desaparegut*". 3. Fixem-nos ara en Jesús i en les seves paraules: "*Jesús, que sabia prou bé el poder que havia sortit d'ell, es girà a l'instant i preguntava a la gent: ¿Qui m'ha tocat la roba?*". Certament, resulta desconcertant la reacció de Jesús, que mostra ignorar el problema i l'acció de la dona, i l'ha curada sense adonar-se'n... Tanmateix el més important són les seves paraules següents: "**Filla, LA TEVA FE T'HA SALVAT... Vés-te'n en pau**". Són paraules que també apareixen en altres curacions obrades per Jesús, i que mostren la importància decisiva de la nostra confiança en Déu i en el seu poder que cura, allibera i dona vida. I, a la vegada, mostren la importància d'aquella fe "*que mou muntanyes*", és a dir, que fa trencar les pors, els tabús i els costums socials sovint opressors. La fe de la qual es parla aquí és la confiança bàsica en les energies vivificants de Déu en el nostre món, que es troben amb nosaltres de moltes maneres, en les persones i en els esdeveniments. Però cal que ens obrim amb confiança a aquestes fonts d'energia, de poder vital, que ens rodegem i ens retornen la vida. Jesús, per la seva estreta vinculació amb Déu i per la seva donació als altres, se'ns presenta aquí com dipositari i comunicador de les energies divines. I ho és gairebé sense adonar-se'n. Però el fet és que va suscitar en el seu temps, i també en el nostre, l'esperança en la possibilitat de "*fer noves totes les coses*" (Ap 21, 5). Davant d'aquest episodi evangèlic, ens ve a la memòria la pregària que un pare desesperat adreçà a Jesús: "*Crec, però ajuda'm a tenir més fe*" (Mc 9, 24).

ETIQUETES

[FE](#) [ESPERANÇA](#) [EXCLUSIÓ](#) [SOLEDAT](#) [VIDA](#) [MORT](#) [MALALTIA](#) [CONFIANÇA](#)